

ע"פ (תל אביב) 66956-08-23 - דניאל איסקייב (אסיר) נ' מדינת ישראל

ע"פ (תל-אביב-יפו) 66956-08-23 - דניאל איסקייב נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו
ע"פ (תל-אביב-יפו) 66956-08-23
דניאל איסקייב (אסיר)

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו - יפו

[10.07.2024]

כבוד השופט, סגן הנשיא שי יניב

כבוד השופט יוסי טופף

כבוד השופטת דנה אמיר

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין של בית משפט קמא (כב' הש' י' פרדלסקי), במסגרתה הורשע המערער ב - 4 עבירות של התפרצות לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה ו - 4 עבירות של גניבה לפי סעיף 406(ב) וסעיף 384 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

על המערער נגזרו 42 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור כל עבירת רכוש; פיצוי למתלוננת 1 בסך 2,000 ₪, ופיצוי בסך 4,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים 2-4; התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירות שבביצוען הורשע. כפי שהובהר במעמד הדין בערעור, הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין בלבד.

עיקרי הכרעת הדין

1. כמפורט בהכרעת הדין, המערער הורשע בכך שהתפרץ לארבע דירות בערים חולון ובת ים (להלן: הדירות) בין התאריכים 21.1.2019 ועד 3.2.2019 בשעות שבין 7:00 - 18:43 וגנב מהדירות תכשיטים רבים, כרטיסי אשראי וכסף מזומן במספר מטבעות (להלן: הרכוש). לצד זאת, זוכה מעבירה של החזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק, משהמשיבה לא עתרה להרשעתו בעבירה בסיכומיה, ונקבע כי החפצים שהחזיק המערער בביתו אינם עונים להגדרת "מכשיר" בסעיף 409 לחוק בהיותם בגדר "כלי פריצה חלקיים" (כהגדרת בית משפט קמא).
2. בהכרעת הדין קבע בית משפט קמא כי אין ראיות ישירות הקושרות את המערער לביצוע העבירות. על כן, בחן אם הוכחה המשיבה את אישומי ההתפרצות והגניבה באמצעות ראיות נסיבתיות בהתאם למבחן שנקבע לכך בדין.

3. לאחר סקירת הראיות הגיע בית משפט קמא למסקנה כי הוכח מעל לכל ספק סביר ששיטת ההתפרצות לכל אחת מן הדירות הייתה באמצעות ערכה ייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר (להלן: מנעולים) המורכבת מתותב עטוף ברדיד אלומיניום מחורץ, וכי מדובר ב"ערכת פריצה, דוגמת 'ערכת פריצה שקטה ייעודית - רדיד אלומיניום'" המפורטת בת/41 (סעיף 7(z) להכרעת הדין). עוד נקבע כי הוכח ש - DNA (להלן: דנא) של המערער נמצא על חפץ נייד, רדיד אלומיניום, בגודל 10 מ"מ (בהכרעת הדין נכתב 10 ס"מ, ככל הנראה בשל טעות סופר) בתוך כל אחד מהמנעולים בדלתות הכניסה של הדירות. עניין זה אף לא היה במחלוקת. בשניים ממנעולי דלתות הדירות נמצא על רדיד האלומיניום דנא של המערער בלבד, ובשתיים נמצאה תערובת דנא של המערער ופרופיל חלש נוסף שלא אפשר הסקת מסקנות. בית משפט קמא קבע כי מדובר בראייה המסבכת את המערער ומעבירה אליו את הנטל לספק הסבר סביר להימצאות דנא שלו כאמור.
4. בנוסף, נקבע קיומה של ראייה נסיבתית מסבכת נוספת - העובדה שהמערער החזיק בביתו ידית מנוף (ת/10), קופסת פלסטיק ובה פיסת מתכת רחבה (ת/11א), קופסת פלסטיק ובה פיסת מתכת צרה (ת/11ב), ותיק ובו ערכה חשמלית וחלקי ברזל (ת/12). בנוסף, רדיד אלומיניום קשיח (ת/13). נקבע כי ת/10-ת/12 אינם עונים להגדרת "מכשיר" לשם הרשעה בביצוע עבירה לפי סעיף 409 לחוק וכי מדובר ב"כלי פריצה חלקיים" התואמים (גם לצד רדיד האלומיניום) לחלקים של ערכת פריצה "שקטה" ייעודית מהסוג ששימש לביצוע ההתפרצויות לדירות כמפורט בת/41 (סעיף 6(ה) להכרעת הדין). על פי קביעת בית משפט קמא, למערער לא היה הסבר סביר להימצאות "כלי פריצה חלקיים" אלה בביתו, למעט רדיד האלומיניום, וגרסאותיו בהקשר זה היו סותרות.
5. בנסיבות אלה קבע בית משפט קמא כי "הראיות הנסיבתיות שנסקרו יוצרות מארג המסבך את הנאשם בביצוע 4 עבירות של התפרצות לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה ו - 4 עבירות גניבה, ולפיכך על הנאשם להציע הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות, העשוי לעורר ספק סביר למסקנה המפלילה וכן על בית המשפט מוטלת החובה לבחון ולהעלות בעצמו הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מזכה".
6. בהמשך לכך, סקר בית משפט קמא את גרסאות המערער בחקירותיו ובעת עדותו ואת הסבריו לפיהם הוא מוכר ריבועי רדיד אלומיניום בקיוסק, מקום עסקו, ועל כן דנא שלו נמצא על אותם חלקים קטנים של רדיד האלומיניום במנעולי דלתות הדירות, הגם שהוא אינו מי שביצע את הפריצה. מסקנת בית המשפט קמא הייתה כי גרסאות המערער נגועות בסתירות, אינן קוהרנטיות ואין לתת בהן אמון. נקבע כי ההסבר שהוצע בסיכומי ההגנה לפיו "הנאשם מכר חתיכות נייר אלומיניום, דוגמת ת/81, שחתך לקונה כלשהו, ושם אותם בשקית, כאשר אותו קונה לבש כפפות והוא זה אשר פרץ לדירות" אינו סביר, ואינו מתיישב עם מציאת הדנא של המערער על 4 חתיכות רדיד האלומיניום במנעולי הדירות שנפרצו .
7. עוד נקבע כי גרסת המערער אף אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של אלירן אשר עבד בקיוסק בהודעתו אשר הוגשה בהסכמה (ת/42), ואינה מתיישבת עם ממצאי החיפוש בקיוסק (ת/32). בנוסף צוין כי המערער לא זימן עדי הגנה שעבדו ו/או שיפצו את הקיוסק לתמוך בגרסאותיו, והמסקנה היא כי עדויותיהם היו מחזקות את ראיות המשיבה.

8. בית המשפט קמא ציין כי בחן אם קיים הסבר אחר שיש בו להטיל ספק בכך שהמערער הוא זה שהתפרץ לדירות וגנב את הרכוש - ולא מצא כי קיים כזה. לאחר שהוכח היסוד העובדתי לעבירות, מצא בית המשפט כי התקיים גם היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירות.
9. לבסוף, בחן בית המשפט קמא את הטענות למחדלי חקירה (העדר מחקרי תקשורת ואי תפיסת מצלמות אבטחה) והגיע למסקנה כי הגם שנפלו מחדלים, אין מדובר במחדלים שיש בהם כדי לקפח את הגנת המערער או להקים ספק סביר באשמתו ולהביא לזיכויו. תמצית נימוקי הערעור
10. בהודעת הערעור ובדיון טען בא-כוח המערער כי בית המשפט קמא שגה בכך שהעביר את הנטל למערער לספק הסבר סביר להימצאות דנא שלו על גבי חתיכות רדיד האלומיניום במנעולי דלתות הדירות - משלא די בממצא ביולוגי על חפץ נייד לשם העברת הנטל, גם אם מדובר בממצא ביחס למנעולי דלתות ארבע דירות. לטענתו אף אין בממצא כל ראייה מפלילה אחרת.
11. בנוסף, קבל על הגדרת החפצים שנתפסו בביתו של המערער "כלי פריצה חלקיים" ותהה "האם בכלל ניתן לקבוע ממצא מפליל בגין החזקת כלי שאינו כלי פריצה או שמסוגל לפרוץ". לטענתו, אין מדובר בראייה נסיבתית מסבכת משלא הוכחה כדבעי ומעבר לספק סביר.
12. בא-כוח המערער שב וטען כי אין בראיית דנא על חפץ נייד כדי ללמד על מיקום נאשם בזירת האירוע, וכי זו אינה המסקנה היחידה העולה מהראיות. בהקשר זה אף טען כי קיימות ראיות המערבות אדם אחר בביצוע העבירות ביחס לשתיים מן הדירות, משעל רדיד האלומיניום שנמצא במנעול דלתותיהן נמצאו פרופילים של אנשים נוספים. בא-כוח המערער הפנה לגרסת ההגנה לפיה המערער נהג למכור חתיכות רדיד אלומיניום בעסקו וטען כי "בהחלט יתכן שאותה חתיכה בה נגע המערער בידיו ומסר אותה לאחד מלקוחותיו" שימשה לביצוע ההתפרצויות על ידי אחר. לטענתו, גרסת אלירן תומכת בגרסת המערער ו"קיימים תרחישים רבים אחרים היכולים לדור בכפיפה אחת עם הראיות". על כן לטענתו שגה בית המשפט קמא משהרשיע את המערער.
13. בנוסף, טען בא-כוח המערער כי מחדלי החקירה שנפלו במקרה זה הם "קריטיים", משלא הוגשו ראיות הנוגעות לאיכונן של המערער ולא נתפסו מצלמות אבטחה רלוונטיות לאירועים. לטענתו, אף לא נבדקה טענת המערער כי שהה רוב זמנו בבית העסק שבבעלותו. כמו כן טען שמצילומי מצלמות אבטחה עולה כי נעשה שימוש בכרטיס חיוב גנוב מאחת הדירות על ידי אחר ולא על ידי המערער. תמצית טיעוני המשיבה

14. בא-כוח המשיבה טען כי הערעור בוסס על טעות קונספטואלית משאין מדובר בהרשעה שהסתמכה על ראיית דנא לבדה. בהקשר זה טען כי ההרשעה מבוססת על ראיות דנא ב - 4 הזירות, על שעת הביצוע הדומה כשההתפרצויות בוצעו באמצעות מכשירים המערבים נייר כסף, ועל כלי הפריצה החלקיים שנתפסו בביתו של המערער - לאחר שגרסת המערער נדחתה על ידי בית המשפט קמא. לטענתו, אף לא נפל כל פגם בהעברת הנטל הטקטי לכתפי המערער. בנוסף, הפנה לכך שההגנה לא זימנה עדים אשר יכולים היו לחזק את גרסת ההגנה לפיה המערער שהה בקיוסק בשעות הרלבנטיות להתפרצויות, או בדבר גזירת רדידי האלומיניום הנטענת.

15. ביחס לדנא המעורב אשר נמצא בשניים ממנעולי דלתות הדירות הבהיר כי בשל כמותו המעטה, לא ניתן היה לקבוע ממצא ביחס לדנא הנוסף שנמצא. בא-כוח המשיבה הפנה לכך שגודל רדיד האלומיניום בכל מנעול הוא כגודל אפון.

דיון והכרעה

16. נקדים מסקנה לדיון ונבהיר כי לא מצאנו שנפלה כל שגגה בהכרעת דינו של בית המשפט קמא. לא בעת העברת נטל הראיה הטקטי לכתפי המערער, ולא במסקנתו הסופית במסגרתה הרשיע את המערער בביצוע עבירות התפרצות וגניבה. אדרבא, מבחינת הכרעת הדין עולה כי בהתאם לדיון בחן בית משפט קמא כנדרש את הראיות הנסיבתיות, את ראיות ההגנה שהן בעיקרן גרסאות המערער והסבריו, בחן אם קיים תרחיש סביר אחר שלא הועלה על ידי המערער, והגיע לכלל מסקנה כי אשמתו של המערער הוכחה מעל לכל ספק סביר. ראו ביחס להרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות ע"פ 8143/23 דנילוב נ' מדינת ישראל (7.4.2024) מהעת האחרונה, שם שב וציין כב' השופט סולברג כי "כוחן הראייתי של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן הראייתי של ראיות ישירות, ועל אלה כאלה ניתן להשית הרשעה בפלילים (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קראיף, פסקה 97 (21.1.2015))."

17. הגם שמן הפסיקה עולה כי ניתן להעביר את נטל הראייה הטקטי, ובנסיבות מתאימות מסוימות אף להרשיע נאשם בביצוע עבירה על יסוד ראיית דנא יחידה, ואפילו כזו שעל גבי חפץ נייד (ע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל (24.9.2012) - דיון בסוגיה זו כלל אינו נדרש בעניינינו. זאת, משהעברת נטל הראיה הטקטי לכתפי המערער לספק הסבר סביר לתרחיש המסבך והרשעת המערער התבססו, לצד ראיות דנא, גם על ראיות נוספות אשר נבחנו כנדרש.

18. בכל הנוגע להעברת נטל הראיה הטקטי לכתפי המערער - כפי שפורט בתמצית הכרעת הדין שלעיל - לבד מראיות דנא מסבכות בארבע הזירות, בהכרעת הדין אף נקבע כי הוכח שהמערער החזיק בביתו חפצים התואמים לחלקים של ערכת פריצה "שקטה" ייעודית, מהסוג אשר שימש לביצוע ההתפרצויות לדירות, אותם כינה בית משפט קמא "כלי פריצה חלקיים". מדובר בראייה נסיבתית נוספת המסבכת את המערער בביצוע ההתפרצויות והגניבה, ואין בכך שהמערער זוכה מעבירה של החזקת כלי פריצה כדי לאיין את כוחה הראייתי.

ודוק, זיכוי המערער מעבירה של החזקת כלי פריצה נבע מכך שהמאשימה לא ביקשה להרשיע את המערער בעבירה זו בסיכומיה ומכך שמסקנת בית משפט קמא הייתה שהחפצים שהוגדרו כ"כלים" אינם עונים להגדרת "מכשיר" שבסעיף 409 לחוק בהיותם חלקיים. עם זאת, בעניינינו, החשיבות היא מעצם הימצאותם של החפצים, "כלי הפריצה החלקיים", בבית המערער והתאמתם "לערכת פריצה שקטה ייעודית" המפורטת בת/41, מהסוג ששימש לפריצת מנעולי הדירות.

19. בעת הכרעתו נתן בית המשפט קמא דעתו כנדרש לראיות הגנה שהן בעיקרן גרסאותיו של המערער, להסבריו, ולתרחיש החלופי שהציע, ואף בחן אותם אל מול ראיות נוספות. בסופו של יום מסקנתו הייתה כי גרסאות המערער, הן ביחס למכירת חתיכות רדיד אלומיניום בעסקו (שבבסיס התרחיש החלופי שהציע למציאת דנא שלו במנעולי הדירות), הן ביחס להחזקת "כלי הפריצה החלקיים" בביתו אינן מעוררות אמון ועל כן מצא לדחותן.

20. כידוע, ערכאת ערעור אינה נוהגת להתערב בממצאי עובדה אשר נקבעו על יסוד התרשמותה הבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית. ההתערבות שמורה למקרים חריגים בהם הממצאים מתבססים על ראיות בכתב או על שיקולים שבהגיון, בהם אין לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאת הערעור, וכן למקרים בהם נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות (ראו ע"פ 1526/21 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.2022), פסקה 43 - 44).

21. במקרה זה, לאחר בחינה, מסקנתנו היא כי אין מקום לחרוג מן הכלל ולהתערב בקביעות המהימנות של בית משפט קמא. מעיון בגרסאות המערער עולה כי כקביעת בית משפט קמא, גרסת המערער היא אכן גרסה מתפתחת ונגועה בסתירות ברורות שאינה מעוררת אמון. כך לשם המחשה, הגם שבת/4, הודעתו מיום 24.2.2019 מסר המערער כי הוא נוהג למכור חתיכות רדיד אלומיניום חשוף בעסקו - בחלוף 3 ימים בלבד, בהודעתו ת/17 מסר גרסה שונה לפיה הוא מניח את חתיכות רדיד האלומיניום בשקית והקונה אינו נוגע בהן פיזית "ואולי אחר כך הוא משתמש בכפפות". הסבריו של המערער אף לא נמסרו בהזדמנות הראשונה במסגרת חקירתו הראשונה, אז בחר לשמור על זכות השתיקה. בהינתן שעל פי גרסתו האחרונה של המערער עסק בחיתוך 300 ריבועי רדיד אלומיניום במסגרת עבודתו אף אין זה סביר שלא מסר גרסה זו מיד, אם מדובר בגרסת אמת.

22. בנוסף, מקובלת עלינו קביעת בית משפט קמא שההסבר המוצע לפיו המערער מכר חתיכות רדיד אלומיניום והניח אותן בשקית והגורם שהתפרץ לדירות עטה כפפות, אף אינו מתיישב עם העובדה שדנא של המערער נמצא על 4 חתיכות רדיד אלומיניום שנמצאו במנעולי הדירות בגודל של 10 מ"מ על 10 מ"מ (כאמור, בהכרעת הדין נכתב 10 ס"מ על 10 ס"מ בשגגה) ואינו סביר.

23. אם לא די בכך, הרי שכפי שקבע בית המשפט קמא, גרסת המערער אינה עולה בקנה אחד גם עם ממצאי החיפוש שבוצע בעסקו בו לא נמצאו חתיכות רדיד אלומיניום למכירה בתפזורת ואף לא חבילות רדידי אלומיניום פתוחות אלא רק חבילות אטומות (ת/32). בנוסף, חרף טענות בא-כוח המערער, מעיון בת/42 - גרסתו של אלירן שעבד בקיוסק אשר הוגשה בהסכמה - עולה כי כקביעת בית משפט קמא, גרסתו אינה תומכת בגרסת המערער לפיה נהג למכור ריבועי רדיד אלומיניום בקיוסק באופן רגיל, כך שתוך שבוע שבועיים מכר ריבועים מרדיד אלומיניום שלם.

24. ודוק, אלירן לא ציין בהודעתו מכירת מוצר זה (ריבועי נייר אלומיניום חתוכים). לדבריו "היה שם נייר כסף וניילון נצמד והיה שם כל מיני דברים רגילים...". וכשנשאל אם זכור לו שמכרו ניירות כסף שלא בתוך חבילה או גליל השיב: "אני לא זוכר כבר אבל נייר כסף יכול להגיע בכל מיני צורות. גליל ריבוע מלבן אני לא זוכר". כשנשאל לצורך מה מכרו "ניירות כסף שלא מגיעים בגליל" מסר "אני לא יודע אני לא מבין אותך אני לא יודע מה מדובר". יתרה מכך, הגם שלדברי המערער, כשלא הספיק לחתוך את רדיד האלומיניום אחד מעובדיו עשה זאת - המערער לא זימן כל עובד לתמוך בדבריו.
25. גם גרסת המערער ביחס לנסיבות החזקת החפצים (שלא הייתה במחלוקת) אשר הוגדרו "כלי הפריצה החלקיים" בביתו נגועה בסתירות כקביעת בית המשפט קמא. כפי שפירט בית משפט קמא, גרסאותיו הסותרות של המערער נגעו למועד בו טען שמצא את ת/10-ת/12, ולמקום בו מצא את התיק. כמו כן, המערער מסר גרסאות סותרות ותמוהות מדוע חלקים מהתיק נמצאו בארגז הכלים ואחרים בארון (פסקה 6(ו) להכרעת הדין).
26. מדובר בראיה נסיבתית נוספת לראיות הדנא שהיא בעלת משקל. זאת בפרט משנקבע בהכרעת הדין כאמור (ואין חולק במסגרת הערעור) כי "שיטת הביצוע להתפרצות לכל אחת מהדירות היתה באמצעות פתיחת מנעול צילנדר של כל אחת מדלתות הכניסה לדירות באמצעות ערכת פריצה, דוגמת 'ערכת פריצה שקטה יעודית - רדיד אלומיניום'" המפורטת בת/41, וכי "כלי הפריצה החלקיים" שנתפסו בביתו של המערער תואמים לחלקים של מערכת הפריצה השקטה שבת/41 (הגם שאין מדובר בכל חלקי הערכה).
27. בית המשפט לא התעלם מהמצאות דנא נוסף (שלא ניתן לזיהוי) על רדיד האלומיניום בשניים ממנעולי הדירות, וכן מהעובדה שיתכן ואחר נצפה במצלמות עושה שימוש בכרטיס האשראי בכספומט, אך מצא בצדק כי אין בכך לאיין את המסקנה האחת, מעל לכל ספק סביר, לפיה המערער ביצע את ההתפרצויות והגניבה מושא האישומים - גם אם יתכן וחברו אחרים למערער לביצוע העבירות. בנסיבות, אנו סבורים כי אין בכך שלא נתפסו מצלמות אבטחה בסמוך לכספומטים מהם בוצעו משיכות וניסיונות משיכות כספים מכרטיסי החיוב שנגנבו כדי לקפח את הגנת המערער ולהביא לזיכויו.
28. בחנו גם את טענות המערער ביחס ליתר מחדלי החקירה הנטענים, אך גם בהקשר זה לא מצאנו כי נפלה שגגה בקביעת בית המשפט קמא. גם אם נקבל את טענת ההגנה לפיה אי הגשת מחקרי התקשורת צריך להיזקק לחובת המאשימה וללמד כי לא נמצאו ממצאים לחובת המערער באיכונים שבוצעו. ממילא, גם אם המערער לא אוכן בזירות ההתפרצות במועדים הרלבנטיים, אין בכך כדי לשלול את הימצאותו במקום - אך ללא הטלפון הנייד שלו, ובמארג הראיות הקיים, אין בכך כדי להקים ספק סביר באשמתו. כפי שציין בית משפט קמא, המערער אף יכול היה בעצמו להציג מחקרי תקשורת ולא פעל כאמור.

29. כפי שקבע בית המשפט קמא, אמנם נפל מחדל בכך שלא נתפסו מצלמות המוצבות מחוץ למקום עסקו של המערער. עם זאת, מקובלת עלינו מסקנתו לפיה אין מדובר במחדל מהותי המקפח את הגנתו. זאת בפרט בהינתן שבכפירתו לא טען המערער טענת אליבי, ומשאף לא זימן כל עד (בדמות עובדיו ו/או גיסו שלטענתו שיפץ עבורו את הקיוסק) לתמוך בגרסאותיו, ובכלל זאת בטענתו בדבר השעות בהן שהה בעסק ובטענתו כי עסק בחיתוך רדיד אלומיניום ומכירתו במסגרת עבודתו, הגם שיכול היה לעשות כן.
30. גם ביחס לאי תפיסת מצלמות האבטחה של מיכל, שדירתה ליד דירתו של המתלונן באישום הראשון, מקובלת עלינו קביעת בית משפט קמא כי בנסיבות ובמארג הראיות הכולל, אין מדובר במחדל המקפח את הגנת המערער וכי בשלו יש להורות על זיכוי.
31. בסופו של יום, גם לאחר בחינת מחדלי החקירה כמכלול, ומבלי להתעלם מכך שנמצאו עקבות דנא שלא ניתנות לזיהוי בשניים ממנועולי הדירות לצד דנא של המערער, בנסיבות, מסקנתנו היא כי אין מדובר במחדלים אשר קיפחו את הגנת המערער, ואף לא נפגעה זכותו להליך הוגן באופן המצדיק את זיכוי (ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל (20.8.2013)).
32. בהינתן ממצאי הדנא של המערער בארבעת מנועולי הדירות שנפרצו, "כלי הפריצה החלקיים" שנמצאו בחזקת המערער, אשר נקבע כי הם תואמים לחלקים של ערכת פריצה "שקטה" ייעודית מהסוג ששימש לביצוע ההתפרצויות לדירות, גרסאות המערער שלא עוררו אמון, ממצאי החיפוש בקיוסק, הודעתו של אלירן, ואי זימונם של עדי הגנה (כדוגמת גיסו של המערער ו/או עובדיו) לתמיכה בגרסאותיו אשר נזקפת לחובתו - בדין קבע בית משפט קמא כי המערער לא הניח הסבר סביר לראיות הנסיבתיות כנגדו. בית המשפט אף בחן אם קיים הסבר סביר אחר שיש בו כדי להביא לזיכוי המערער ובצדק קבע כי אין כזה בנמצא.
33. סוף דבר, על יסוד המפורט לעיל הערעור נדחה. משהובהר על ידי הסנגור בעת הדיון בערעור כי הערעור הוא ביחס להכרעת הדין בלבד, איננו נדרשים לעונש אשר נגזר על המערער. ניתן היום, ד' תמוז תשפ"ד, 10 יולי 2024, במעמד הצדדים. שי יניב, שופט, סגן הנשיא יוסי טופף, שופט דנה אמיר, שופטת